

Salvátor

65

červen 2022

INFORMAČNÍ OBČASNÍK CHRUDIMSKÉ FARNOSTI

Lámání chleba

Slavnost Těla a krve Páně nám dává příležitost věnovat pozornost tajemství eucharistie. Jedná se o skutečnost tak bohatou, že se k ní přibližujeme různými cestami. Někdo rád hovoří o eucharistii např. jako o svatém přijímání, nejsvětější oběti nebo lámání chleba.

Zastavme se dnes u lámání chleba. Jedná se o gesto, které Ježíš opakovaně dělal, např. když učil zástupy a nechtěl, aby je cestou domů opustily síly; neodmyslitelně patří k poslední večeři a také k období po zmrtvýchvstání, protože právě při lámání chleba učedníci poznávali Ježíše. Ve Skutcích apoštolů se tímto způsobem označuje samotné slavení eucharistie; jedna část bohoslužby tak dala název celé bohoslužbě.

Lámání chleba tvoří součást obřadu Svatého přijímání a následuje hned po pozdravení pokoje. Při zpěvu Beránku Boží bere kněz do rukou hostii, láme ji, vypouští malý úlomek do kalicha a potichu říká: „Svátost Kristova těla

a jeho krve ať nám slouží k věčnému životu“.

Lámání chleba při mši svaté často uniká naší pozornosti, a přesto se jedná o její důležitou součást. Při poslední večeři Pán Ježíš lámal jeden chléb, o který se dělil s apoštoly. Je to velký rozdíl, jestli každý má svůj chleba, anebo jestli se s ostatními dělím o to, co je moje. Kristus je jeden, Kristovo tělo je jedno,

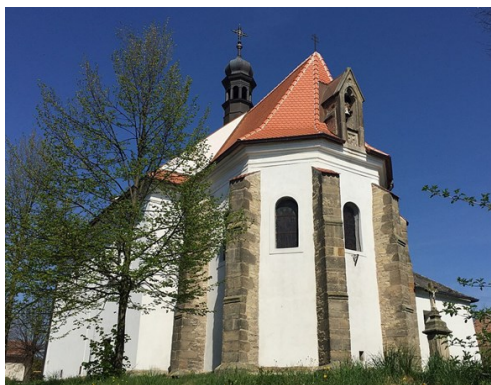
proto je jeden i chléb, který láme. Naše současná praxe s malými a velkými hostiemi se tomuto Pánovu vzoru přibližuje aspoň tím, že k oltáři přinášíme hostie v jedné obětní misce.

Při svatém přijímání Ježíš vstupuje do našeho života a stává se putem jednoty celého společenství. Zároveň je eucharistie pro nás připomínkou a povzbuzením k tomu, abychom se s druhými učili dělit o to nejpotřebnější v našem životě, protože chleba je symbolem toho, co je pro život nepostradatelné.

otec Jan Šlégr

První svaté přijímání v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Vejvanovicích

Kostel Nanebevzetí Panny Marie je kostel s gotickým presbytářem ze 14. století a barokní lodí z roku 1724. Ve štítu průčelí je umístěna socha Panny Marie, která je kopií sochy od kostela

sv. Kateřiny v Chrudimi. V blízkosti se nachází dřevěná zvonice a malá kaplička. V současné době je kostel spravován z Chrudimi a během nedělních mší je přístupný veřejnosti.

Mše svatá konaná dne 29. 5. 2022 byla pro místní farníky zvlášť slavnostní. Ale jedné devítileté slečně – Monice Tesákové z Dolního Bezděkova – se navždy vryla do paměti. Monika si ten den přišla do místního kostela pro své první svaté přijímání.

Na tuto výjimečnou událost se téměř rok připravovala pod dohledem paní Pelikánové a pana faráře Jana Šlégra.

Byl to moc krásný den, na který bude nejen Monička dlouho vzpomínat.

Petra Tesáková

Vzpomínka na Petra Čápka

Petr Čápek se věnoval práci s bezdomovci. Byl od roku 2020 ředitelem společnosti Sociální prevence Chrudim, o. p. s. (SOPRE CR), která provozuje noclehárnu, nízkoprahové denní centrum a služby pro rodiny s dětmi. Působil jako předseda Komise pro výchovu a vzdělání Rady města Chrudim a jako člen Komise pro zahraniční vztahy a Komise pro cestovní ruch. Pokoušel se také podnikat ve svém původním oboru, kuchařství a stravování.

Petr velice stál o to, aby mohl v hospici aktivně prožít alespoň část velikonočních obřadů. Přání se mu splnilo, na Velký pátek se v malém kroužku a v podjáhenském oděvu zúčastnil obřadů. Poté, klidný a unavený, ulehl, usnul a brzy ráno na Bílou sobotu ve spánku zemřel.

Tomáš Pavlík

Kdysi, asi za patera J. Smoly, jsem se stal kmotrem Petra, poněkud tajemného a uzavřeného muže, o němž jsme nikdo téměř nic nevěděli. Pokud se nepletu, absolvoval zdejší střední školu obchodu a služeb a nějaký obdobný obor studoval i na vysoké škole, kde získal bakalářský titul. Poté absolvoval Katolickou teologickou fakultu v Praze, kde v oboru náboženské vědy v polovině devadesátých let promoval jako Magistr. Ve své duchovní dráze pokračoval v řeckokatolické církvi, studoval na Prešovské univerzitě Gréckokatolickou teologickou fakultu. Stal se subdiakonem (podjáhnem), od roku 2014 působil jako pastorační asistent Apoštolského exarchátu Praha, Královéhradeckého děkanátu, Řeckokatolické farnosti Panny Marie Sedmiboletné Pardubice.

Při práci

pokračování na str. 4

Vzpomínka na Petra Čápka

pokračování ze str. 3

Petra jsem znal z různých setkání. Nejvíce jsem se s ním potkával u Panny Marie Pomocné na Chlumku, kde ministroval a sloužil jako akolyta. Mnohokrát bral do ruky Tělo Páně, skrytého Ježíše pod způsobou chleba, a podával farníkům a poutníkům.

Nezapomenu na poslední rozhovor, který jsem s ním vedl. Byla sobota před Květnou nedělí. Kolem osmé hodiny večer mi volal Petr, s prosbou, jestli bych mohl předsedat mši svatě při jeho pohřbu. Byl velmi unavený, popsal mně svůj zdravotní stav. V tom rozhovoru bylo cítit, že se opravdu připravuje na setkání s Ježíšem. Slíbil jsem mu, že

mši svatou a pohřeb povedu. Pak jsem ho chtěl potěšit a povzbudit v tom kříži, který nesl, a tak jsem mu vyprávěl, jak vnímám velikonoční události. Velikonoce jsou o pokračování; pokračuje život a přátelství Boha s námi lidmi. Tím jsem se s Petrem rozloučil. Věřím, že ho Pán odmění za vše dobré.

Jan Paseka

Za všechny, kteří pana Petra Čápka znali a pro jeho výjimečné povahové vlastnosti si ho vážili, prosíme o zachování vzpomínky v srdci a o prosbu k našemu Pánu, aby mu dal odpočínutí věčné ve svém království.

Pouť do Malých Svatoňovic

Po dvouleté přestávce jsme se velmi těšili na farní pouť. S ohledem na nedávnou dobu poznamenanou covidem a

současnou válku na Ukrajině jsme rádi putovali k Panně Marii Sedmiradostné, abychom si užili trochu radosti v této těžké době a vyprosili si u Matky Boží

pomoc a ochranu. Opět jsme se sešli jako velká farní rodina, přibýly i některé nové tváře, což nás moc těší. Na pouť nás teprve podruhé doprovázel otec Jan, takže jsme měli možnost se navzájem více poznat. Pouť se nám moc líbila a již se těšíme na další putování – třeba do Francie (plánované již v době před covidové) nebo na Slovensko. Nejraději bychom vyrazili již na podzim tohoto roku.

Zdena a Petr Vrabcovi

Měsíc květen – máj

Příroda se probouzí k životu. Jeden z nejkrásnějších měsíců v roce. Určitě není náhoda, že právě květen je měsíc zasvěcený Panně Marii.

Druhou květnou neděli slavíme svátek našich maminek. Děkujeme za dar života, za starostlivost a lásku. Ale všichni společně máme ještě jednu Maminku, která nás dokáže milovat čistou, opravdovou láskou. A téhle naší Mamince máme možnost děkovat a vzdávat úctu

právě v tomto krásném měsíci.

Proto jsme přivítaly možnost vydat se na pouť s chrudimskou farností. Když se řekne „pouť“, mnohým se vybaví kolotoče, různé atrakce, stánky a hlasitá hudba. Původně je ale význam slova „pouť“ odvozený od slova „putovat“. To znamená podniknout cestu, která má určitý cíl s hlubším smyslem. Taková byla i naše pouť za Pannou Marií do Malých Svatoňovic. S úctou se poklonit,

pokračování na str. 6

Měsíc květen – máj pokračování ze str. 5

poděkovat za její přímlyvy, pomoc a vyslyšení proseb. Svěřit jí naše radosti i starosti. Přirozeně jsme zvyklí spíše prosit a potom – možná – poděkovat. Ale soustředit se pouze na poděkování a vděčnost, to už dá trochu námahu.

Už během cesty autobusem jsme se duchovně připravovali modlitbou růžence. Petra nám přečetla informace o poutním místě a přidala i vlastní myšlenky, které mě osobně opravdu zaujaly a donutily přemýšlet o radostech, které si kolikrát ani neuvědomuji a o kterých nepřemýšlím jako o radostech. Prostě je vnímám v běhu života. A často beru jako samozřejmost. Dostali jsme papír a tužku a měli jsme napsat našich sedm radostí. A tím začalo moje rozjímání.

Po příjezdu na poutní místo jsme se vydali do Mariánského sadu nad kostelem,

kde je sedm zděných kapliček Sedmi radostí Panny Marie. Pavel Starý nám u každé kapličky přečetl biblický text, otec Jan vybral píseň, která vystihovala danou radost, a za zpěvu a modlitby růžence jsme přecházeli dál. Na konci těchto zastavení je kaple Božího hrobu se sochou mrtvého Krista. Byli jsme mile překvapeni květinovou výzdobou s osvětlením svíček. Na tomto místě musel snad každý pocítit vděčnost za všechna dobrodiní. Tady jsme mohli zůstat v tichu a rozjímat. A po té radostné cestě jsem si uvědomila, že těch radostí nemám sedm, ale sedmdesát sedm ...

A pak už byl čas, vrátit se dolů „do údolí“ na mši svatou.

Otec Jan při promluvě zmínil téma oběti a radosti. Jako v životě Panny Marie, tak i v našich životech předchází každé radosti obava, oběť, bolest, možná i strach. Ale když dokážeme tyto těžkosti svěřit do rukou naší Matky, pak přijde do našich srdcí radost a pokoj. Otec Jan nám takto při kázání dal podněty k přemýšlení. Na závěr mše svaté jsme měli možnost poklonit se a vzdát úctu Svatoňovické madoně.

Vedle kostela, nad svatoňovickou sedmipramennou Studánkou stojí kaple

a vytéká zde léčivý pramen, který jsme si mohli nabrat. O pár kroků dále jsme vešli do kaple sv. Judy Tadeáše, jenž je ochráncem trpících. Hned vedle stojí kaple Panny Marie Lurdské.

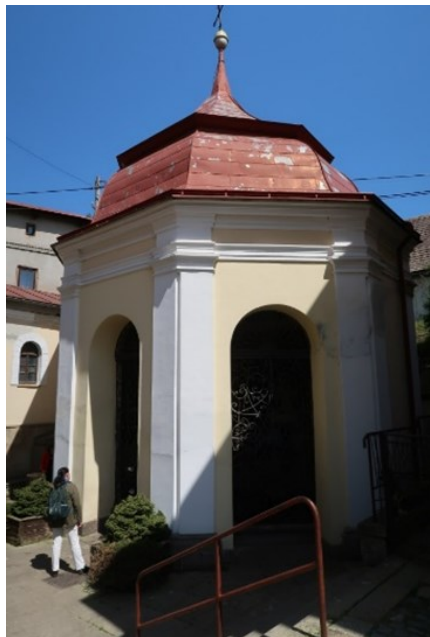
Studánka zde byla už od nepaměti a lidé k ní chodili pro vodu. Pozemek patřil rolníku Šrejberovi a ten se rozhodl, že si do výklenku nad vraty svého domu umístí sošku Panny Marie. Lidé, kteří chodili ke studánce, přesvědčili hospodáře, aby sošku zavěsil na třešeň, která stála nad studánkou. V kruté zimě třešeň zmrzla a už zůstala suchá. Možná si lidé chtěli jen zkrášlit místo, kde se scházeli. Sedlák Šrejber tedy na uschlou třešeň zavěsil dřevěnou skříňku se soškou Panny Marie. K prvnímu zázračnému uzdravení došlo už pět dní po vyvěšení sošky. David Droschell ze Slavětína u Radvanic trpěl epilepsií a měl chromé nohy i ruce. V noci se mu zdálo, že se ocitl ve Svatoňovicích u studánky, nad níž je na suché třešni soška Panny Marie.

Nějaký hlas jej vybízel, aby tam šel, vodu ze studánky se omýval a pil ji. Když bude s důvěrou prosit o přímluvu Panny

pokračování na str. 8

Měsíc květen – máj pokračování ze str. 7

Marie, dá mu Pán Bůh zdraví. Když se sen ještě dvakrát opakoval, nechal se na slavnost Všech svatých dovézt na trakaři do Svatoňovic ke studánce. Vodou se omýval, pil ji a vroucně se modlil k Panně Marii. A skutečně se zázračně uzdravil. Také třešeň, která

byla sedm let suchá, znovu rozkvetla. Od té doby k tomuto místu putují lidé nejen pro léčivou vodu s prosbou za uzdravení, ale i s díky za vyslyšení přímlyv. Díky zázraku uzdravení zde byly vybudovány vodoléčebné lázně.

I když jsou Malé Svatoňovice nenápadnou obcí, už děti na základní škole se o ní učí, protože se zde narodil Karel Čapek. Hned naproti kostelu stojí muzeum věnované jeho životu a dílu. Průvodce byl jistě „fanouškem“ ☺ tohoto známého spisovatele, novináře a dramatika, neboť jeho nadšený výklad byl plný zajímavostí.

Po prohlídce muzea jsme se s tímto poutním místem rozloučili a vydali se na cestu k domovu.

Velký dík patří všem, kdo se podíleli na přípravě naší pouti. A my dvě, za sebe, děkujeme celému farnímu společenství za příjemně strávený čas mezi vámi.

*Poutnice Markéta Tetřevová
a Alena Schejbalová*

Setkávání mužů – chlapi

Zveme muže ke společnému setkávání.

První schůzka by se uskutečnila ve středu 15. 6. od 19 hodin na faře. Předpokládané pokračování by bylo ve školním roce vždy jeden večer v měsíci.

Program setkání:

- Bubnování
- Společná modlitba
- Téma
- Sdílení

Za přípravný tým:

Pavel Starý, Petr Miklas, Richard Mráček, Honza Woff

Rozhovor s Marií a Vladimírem Šmídkovými

Tentokrát se obracíme na manžele Šmídkovy (M + Vl) a svým způsobem se vracíme na začátek „salváterských“ rozhovorů, protože ten první s paní Bakešovou jsi dělala Ty, Maruško.

Oba jste trvalou oporou naší farnosti a jejích aktivit. Maruško, Ty jsi členka pastorační rady, spoluorganizuješ setkávání seniorů, zpíváš v chrámovém sboru a pomáháš při organizaci farních akcí a setkávání našeho společenství. Vy, Vladimíre, se podílíte na přípravě sportovních akcí jako cykloputě, turistika a přiložíte ruku k dílu, kdykoliv je potřeba.

1. Vraťme se na začátku ke „kořenům“ Vašeho manželství. Jak a kde jste se seznámili?

M. Setkávali jsme se v partě kamarádů z gymnázia a průmyslovky. Na Vlád'ovy osmnácté narozeniny to zajiskřilo a druhý den jsme vyrazili na první schůzku na Zlatou přílbu do Pardubic. Po delší známosti ve mně stále hlodala pochybnost, zda by nebylo správné mít vedle sebe věřícího člověka. A tak jsme se rozešli. Ale čas ukázal, že k sobě patříme, a byla svatba. ☺

Vl. Musím doplnit, že až po svatbě nad starými fotografiemi jsme zjistili, že jsme spolu chodili už do tanečních.

2. A co Váš vztah k víře, jak se vyvíjel ten?

Vl. Já jsem pokřtěný v Církvi československé husitské, ale vyrůstal jsem v rodině nevěřících a sám jsem se nikdy o víru nezajímal. Když jsem se seznámil s Maruškou, bral jsem to tak, že víra k ní patří. Jako lidé jsme se doplnili. Já osobně mám stále jistý odstup, ale mezi farníky mám blízké přátele.

M. Vlád'a je tolerantní, stále doufám, že k víře dospěje. Od počátku, kdy nás oddal P. E. Seidl, můj manžel dle potřeby pomáhal a dosud pomáhá s úpravami kolem fary a kostelů. Přátelský vztah si vytvořil zvláště později s otcem Jiřím Hebltem.

M. Já pocházím z tradiční katolické rodiny, maminka byla na nás děti velmi přísná a museli jsme dodržovat všechna pravidla církve. Na příklad, když jsem byla na táboře, rodiče v neděli přijeli a odvezli mě na mši svatou. Teprve později, v neoficiálním společenství křesťanské mládeže, při společných brigádách na opravách kostelů a far, výletech a schůzkách v domácnostech jsem získávala nový pohled na víru. Hodně mě posunul otec Jiří, doporučoval knihy a o víře jsme často hovořili při společných rodinných setkáních. Ráda a často manželovi předčítám z knih pasáže a myšlenky, které mě zaujmou, a on je

pokračování na str. 10

Rozhovor s Marií a Vladimírem Šmídkovými

pokračování ze str. 9

můj trpělivý posluchač. Nyní čtu převážně náboženskou literaturu, mezi mé oblíbené autory patří např. P. Marek O. Vácha, P. Ladislav Heryán, P. Tomáš Petráček, P. Tomáš Halík nebo P. Richard Rohr. Teď jsme třeba byli (i s manželem) na zajímavé duchovní obnově P. Tomáše Petráčka.

3. Jak jste spojovali působení ve farnosti s Vašimi profesemi?

M. Po dokončení studií jsem pracovala jako rehabilitační pracovnice 14 let v Hamzově dětské léčebně na Košumberku, v Evoně a posledních 15 let v chrudimské nemocnici na různých odděleních – rehabilitačním, JDN, LDN. Práce na LDN byla fyzicky velmi náročná, ale mezi pacienty jsem poznala mnoho hluboce věřících lidí a jejich životní příběhy mě obohacovaly. Díky ochotě vrchní sestry na LDN se podařilo zavést pravidelné mše svaté v nemocnici a tato tradice trvá dodnes.

VI. Do roku 1992 jsem pracoval v Tramontáži jako technik zajišťující stavebně-montážní práce pomocí vrtulníku. Realizovali jsme stavby lanovek, TV vysílačů, svoz dřeva, vápnění lesních porostů, dopravu klimatizačních jednotek na střechy apod. V roce 1993 jsme založili soukromou firmu MON-TAIR se zaměřením na montážní práce i práce pomocí vrtulníku.

4. Povězte nám o Vašich dětech – jakou cestou se vydaly?

M. Děti nám byly dopřány až v pozdějším věku. Do té doby jsme se vě-

novali svým zálibám. Já jsem více než 20 let trénovala sportovní gymnastiku a Vláš se věnoval horolezectví. Pak už náš čas patřil jenom dětem. Lukáše ještě pokřtil P. E. Seidl a Alžbětu potom už P. J. Smola. Děti se od dětství zapojovaly do farního života – hrály v Hlubokém koření, jezdily na Vesmír ... Syn Lukáš, absolvent místního gymnázia, vystudoval Geografii a kartografii v Praze na Přírodovědecké fakultě UK a v zaměstnání se věnuje svému oboru, je ženatý, rád hraje na kytaru, zpívá v chrámovém sboru a Salvátoru. Alžběta vystudovala chrudimské gymnázium a potom získala bakalářský titul v oboru Finanční management a pracuje v soukromé firmě v Pardubicích. Je vdaná, mají dvě děti Mikuláška a Beátku.

5. Má člověk někdy k Bohu blíž a někdy se mu vzdaluje? Cítíte to také tak?

VI. Uvědomoval jsem si, jak Maruše víra velmi pomohla v době těžké nemoci. Já se snažím žít dobrý život a situace, které život přináší, řeším za pochodu a věřím, že to tak má být.

M. Určitě to tak cítím. Znáám období prázdnoty, kdy se o víru musím „prát“, ale také sílu Boží blízkosti ve chvílích štěstí a v modlitbě. Víra je mi velkou oporou ve všem, co život přináší.

6. Jak se Vám žije teď v důchodu, jaké máte společné záliby a jak si uvědomujete Boží působení?

M. Teď už se nevěnuji gymnastice, ale o to víc si užívám čas strávený s vnoučaty třeba při výletech, lyžování, u moře nebo jenom u knížek a stolních

her. Vnučce chodím fandit na závody v moderní gymnastice. Nepřestávám děkovat Bohu za tuto radost. Také rádi chodíme do divadla a na koncerty.

VI. Představoval jsem si, že v důchodu budeme mít s Maruškou víc času na své koníčky, jako je kolo, lyže, cestování, posezení s přáteli (třeba u piva)... Ale zatím povinnosti mají navrch. Sílu mně dávají vnučata (dědo, pojd' hrát fotbal apod.) a společná rodinná setkání. Prál bych si, aby nám zdraví dopřálo, jak rád říkám, ještě nějakou dobu tady strašit. ☺

Milá Maruško a Vladimíre, strávily jsme s Vámi krásné dopoledne a díky Vaší vstřícnosti a pohotové spolupráci můžeme všem, kteří zalistují v Salvátoru, otevřít okno do Vaší rodiny, do Vašeho vztahu i do Vašich názorů. Děkujeme a ze srdce Vám přejeme dlouhá společná aktivní důchodová léta v rodině i s přáteli v milosti Boží a pod ochranou Panny Marie.

Za všechny čtenáře tohoto rozhovoru E.V. a K.M.

Pout' k sv. Anně

Téměř po půl roce jsme se v sobotu 21. 5. 2022 vydali na další výlet pro rodiny s dětmi pořádaný chrudimskou farností. Tentokrát jsme putovali po stopách sv. Anny.

Sešli jsme se v hojném počtu, a to i díky posile rodin i z jiných farností, v obci Skála. Děti bylo tolik, že ani tři seznamovací kolečka nestačila k zapamatování všech jmen. To však nebránilo tomu, aby se rozdělily do skupinek vydaly na cestu, na které je čekaly různé úkoly a kde se dozvídaly víc o životě svatě Anny.

Hned první zadání by potrápilo kdekterého dospělého. Dvojicím byly k sobě svázané nohy a takto se malí „objevitelé“ vydali co nejrychleji donést kartičky s obrázky. Byly na nich nakresleny různé předměty, které po vzoru sv. Anny a sv. Jáchyma dle vlastního uvážení rozdělili mezi chudé, chrám a pro vlastní potřebu. Každá dvojice volila jinou strategii spolupráce, ale nakonec všichni tuto část úspěšně zvládli. Další z úkolů přiblížil prostředí, ve kterém sv. Anna s Jáchymem žili – Nazaret. Děti také hodně bavilo i stavění domečků v lese.

Téměř čtyřkilometrová cesta díky připravenému programu a zajímavému povídání Pepy Vostrovského uběhla rychle. Celý výlet jsme završili v kapli sv. Anny u Nové Vsi mši svatou, kterou celebroidal náš pan farář Jan Šlégr a hudebně doprovázela Lída Flidrová.

Všem, kteří se podíleli na organizaci, děkujeme, moc jsme si to užili a těšíme se na další výlet. ☺

Katarína Pokorná

O malé ženě a Boží velikosti

Za devatero horami a devatero řekami žila byla žena. Žena postavou malinká, leč s převelikým srdcem. Za celý svůj život cestovala nejdále do sousedního městečka, a přece její dílo znají na celém světě. Neměla muže ani své vlastní děti. Nikdy nerodila, ale plody její práce se rozešly do všech koutů světa.

Tou ženou byla řádová sestra v dominikánském klášteře Ilanz. Jmenovala se Anita Derungs a dožila se požehnaných sta let. Pozoruhodná žena. Byla to ona, která se stala „matkou“, tvůrkyní prvních pohyblivých biblických postaviček.

Když nad touto ženou uvažuji dnes, krátce po slavnosti Seslání Ducha Svátého, zůstávám znovu v úžasu nad Boží mocí a tvůrčí silou. Sestra Anita přijala výzvu své nadřízené a mnohými cestami hledala způsob, jak vytvořit postavy do betléma, které by však nevytvářely „pouze“ vánoční scenérii, ale mohly být přetvářeny a formovány. Po mnohých pokusech, zkouškách a proměnách vznikly biblické postavičky, tak jak je známe dnes. Dílo této nenápadné kreativní ženy opustilo zdi kláštera, Švý-

carsko i okruh katolické církve a našlo své uplatnění po celém světě v mnohých církvích i náboženských společenstvích.

Dílo Anity Derungs doputovalo i k nám, do Chrudimi. Prostřednictvím lektorky PhDr. Marie Klaškové, která nás provedla nejen postupy výroby, ale i ukázkami biblické práce, jsme se zařadili k tisícům Anitiných následovníků. Sedmnáctičlenné spole-

čenství věnovalo svou trpělivost, tvořivost a čas. Výsledkem je 16 biblických postaviček připravených pro náboženskou výchovu, bohoslužby či práci s Písmem svatým.

Dvoudenní kurz se pro mě stal časem rozjímání, odpočinku, soustředění i časem uvědomění si svých limitů a nedokonalostí. Zároveň jsem se radovala z milého společenství a tvůrčího soužití. Věřím, že to, co bylo vloženo, přinese své plody a prostřednictvím biblických postaviček zakusí jejich uživatelé Písmo svaté novým způsobem.

Soňa Vtípilová

Co nás čeká... ví jen Pán

Povelikonoční čas nastávajícího léta je spojen s krásnými svátky, které mohou oživit a povzbudit naši víru. Jsou každý rok stejné, a přesto každý rok jiné. Podobně jako apoštolové jsme dostali Ducha Svatého, prožili jsme vigilii i nedělní slavnostní mši. Týden nato jsme si při slavnosti Nejsvětější Trojice uvědomili spojení Otce, Syna i Ducha. Dnes, na svátek Těla a Krve Páně, můžeme uctít Eucharistii při adoraci a také se, podobně jako mnohé generace před námi, na náměstí u nazdobeného oltáře sloupu Proměnění Páně modlit nejen za sebe, ale za všechny obyvatele našeho města. V následujícím týdnu budeme vzývat Nejsvětější Srdce Ježíšovo a také Neposkvrněné Srdce Panny Marie. A mezi tím Jana Křtitele, Petra a Pavla, Cyrila a Metoděje, Marii Magdalénu,

Jáchyma a Annu. A Pannu Marii, k té se chceme obracet stále, každý den, nejen v máji, který na krásu Matky Boží ještě více ukazuje. Všechny tyto svátky jsou nám darem k tomu, abychom svůj život ještě více zakotvili v Bohu a načerpali sílu do všech těžkostí, které prožíváme. Nenechajme si tuto příležitost ujít pro starosti a povinnosti, které máme.

Přijďme do našich krásných kostelů, do kostela zasvěceného Panně Marii, kde v letním čase sluneční paprsky svítící přes vitráže ještě umocňují krásu tohoto chrámu, do kostela sv. Kateřiny, nově i do kostela sv. Michaela, kde je slyšet ptačí koncert z přilehlého parku, nebo v sobotní podvečer do některého z filiálních kostelů v okolí Chrudimi. Všude tam máme možnost zakusit Boží velikost a moc, tím jsem si jista. Kostel Nanebevzetí Panny Marie bude v červenci a srpnu otevřen k prohlídkám. Když půjdete přes den kolem, stavte se na krátkou modlitbu. Zchladíte zde své tělo a zároveň se rozehřeje vaše srdce.

Z blízkých událostí, které na faře chystáme, vás chci pozvat v neděli 26. června

pokračování na str. 14

Co nás čeká... ví jen Pán pokračování ze str. 13

na Farní den. Myslím, že je důležité se lépe poznat, dozvědět se o sobě trochu více, sdílet se, popovídat si o svých radostech i trápeních a vytvářet tak farní rodinu. V 10 hodin bude mše svatá ve farním kostele (v 8:30 mše svatá nebude). Po ní jste všichni zváni na společný oběd na dvoře fary. Bude se povídat, točit pivo, hrát fotbálek, připravujeme krátký program. Prosíme o něco sladkého ke kávě a také o pomoc s přípravami.

Závěr července je vyhrazen pro farní tábor, počátkem srpna budou rodiny

s dětmi pokračovat v cykloputování po dél Labe.

Salvátorskou pouť oslavíme v neděli 7. srpna při mších svatých v 8:30 a v 10 hodin. Uctíme také Milostný obraz Nejsvětějšího Salvátora. Nedělnímu poutnímu programu již tradičně předcházejí slavnostní zpívané nešpory u sv. Kateřiny v sobotu v 18 hodin. V pondělí 15. srpna následuje „druhá“ chrudimská pouť ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

Po pěti letech se uskuteční Celostátní setkání mládeže, tentokrát v Hradci Králové, a to od 9. do 14. srpna. Sobota 13. srpna je vyhrazena Dnu pro rodiny. Tentokrát to není daleko, vydejme se podpořit mladé.

Co připravujeme na podzim? Už teď můžu prozradit, že první říjnová sobota bude vyhrazena pro pouť rodin s dětmi a o druhé opět pojedeme na pouť k Panně Marii.

Léto je také dobou dovolených. Podobně jako my si potřebuje odpočinout a nabrat síly do dalších dnů služby i otec Jan. Dovolenu bude mít od 4. 7. do 24. 7. V tuto dobu sem přijede z Říma na dovolenou (částečně pracovní) otec Vojtěch Novotný. Rozpis bohoslužeb bude v aktuálních ohláškách.

Farní kancelář nebude úřadovat od 7. 7. do 19. 7. Jindy přijďte, budu ráda za Vaši návštěvu...

Petra Pudilová

Máte hodinku času?

Náš den je rozdělen do mnoha činností – modlíme se, spíme, jíme, pracujeme, jsme s rodinou, učíme se s dětmi, nakupujeme, sekáme zahradu, setkáváme se s přáteli, čteme knihu, díváme se na televizi.... Dohromady to dá 24 hodin každý den, 365 dní v roce.

Mohli byste jednu hodinu svého času jednou za dva měsíce (tj. 6 hodin za rok) věnovat úklidu farního kostela?

Možná vás nikdy nenapadlo uvažovat nad tím, jestli nějaký úklid probíhá a jak funguje. O věcech, které nějak běží, většinou nepřemýšlíme. To může být až do té doby, než v neděli přijdeme do kostela, sedneme si na „své“ místo v lavici, poklekneme a zjistíme, že máme špinavá kolena od neutřeného klekátka.

zmenšila. Někdo zestárl, někomu neslouží zdraví nebo se u něj změnila rodinná situace. Aktuálně chodí uklízet pouze čtyři (!) převážně starší lidé a tuto službu mnohdy pociťují jako břemeno nad své síly.

Jak to vyřešit? Potřebujeme 12 služebníků (apoštolů). Z nich vytvoříme dvě party po šesti lidech, které se budou v měsíčním úklidu kostela střídát. Ten bývá vždy 3. úterý v měsíci od 16 hodin. V šesti lidech zabere hodinu času. Lze se domluvit i na jiném termínu, pokud by lépe vyhovoval.

Dejte mi prosím vědět do konce června, abychom sestavili skupiny a mohli od září začít nově. Vysavač, kbelíky, smetáky, vše je na místě k dispozici. Děkuji vám...

Skupina lidí, kteří léta ochotně uklízeli kostel, se v posledním čase velmi

Petra Pudilová

MODLITBA

Miluj mě takový, jaký jsi Ježíšovo povzbuzení pro tebe

Znám tvou úzkost, tvoje boje,
trápení tvojí duše a slabost tvého těla.
Znám tvou zbabělost a tvoje hříchy.
A přesto ti říkám – „Dej mi svoje srdce, miluj mě takový, jaký jsi.“

Jestli čekáš, až se staneš andělem,
aby ses odevzdal lásce, nikdy mě nebudeš milovat.
I když jsi zbabělý v plnění povinností
a v naplňování ctností
a i když často padáš zpátky do hříchů, kterých se nechceš dopustit,
nepřipustím, abys mě nemiloval – miluj mě, jaký jsi!

V jakémkoli momentu a situaci se nacházíš,
jestli v horlivosti nebo skleslosti, věrnosti nebo nevěrnosti,
miluj mě, jaký jsi – chci lásku tvého ubohého srdce.

Protože jestli budeš vyčkávat, až budeš dokonalý,
nikdy mě nebudeš milovat!
(redakčně kráceno)

Uzávěrka příštího čísla farního občasníku je 14. 8. 2022. Své příspěvky můžete zasílat na adresu kajmar@chrudim.cz. Salvátor č. 66 vyjde 28. 8. 2022.

Salvátor č. 65, červen 2022

Neprodejné

Vydává:

Římskokatolická farnost

Arciděkanství Chrudim

Školní nám. 56, 537 01 Chrudim

Tel.: 469 622 029

email: farnost@farnost-chrudim.cz

www.farnost-chrudim.cz

číslo účtu: 1141055309/0800